

Józsa Sarolta Réka

Ítéletidő Na'Conxypánban

Uriel az ágyam szélére ült
és a fülembé suttogott,
Na'Conxypánban nem tudják,
de a föld mozog, robajlik,
álmát nyugtalan alussza,
Mikáél elbukott, kicsorbult
gyémánt pallosa. Na'Conxypánban
elmaradt a vetés, sírva tallóz
ősszel, aki otthon maradt,
Na'Conxypánban figyeld
kifordult szemmel is a darvakat.
Na'Conxypánban nem maradt más,
mint az ima, térdeltesd körbe,
akit lehet, és fehér vászonra
jegyezd fel a nevét, akinek
megbocsátottad, hogy ismerte
a bűneidet.
Na'Conxypánban hallgat
feletted az égbolt, a diófa nem hoz
új leveleket, Na'Conxypánban
most döntik el, mit vesznek el,
és mi marad a tied.

Durga ébredése

Mama India lágyan szorított
tizennyolc keble közé, képtelen
voltam elfordítani a fejem, bőre
sáfrányillata betöltött, alig érzékeltem
a motozást, Gyémántemse tallózta
a fák alatt a szirmokat, megbántam,
nem, meg akartam bánni, de a holtak
zabrálták még bennem Káli templomait,
elvették az oltárokról az alázattal
odatett fügét, szomjas, száraz szájuk
kiszívta az isteneknek szánt gyümölcsöket,
a Gyémántemse csülkei alatt lágyan
süppedt az ébredő nedvekkel teli talaj,
Durga vérvörösre festette az ajkait,
szénnel húztam koromfeketére,
mennydörgéssé változott a tekintetem,
aranyba borítottam az alkarom,
a karperecek csengése a seregélyek
szavára ráfelelt, visszakanyarodtak
a folyók, akaratom szerint az eső
az ég felé esett, s hogy nem hatoltál
aznap belém, könyörögjenek érted
a mindenható istenek.